

Sag T-2/95

Industrie des poudres sphériques mod Rådet for Den Europæiske Union

»Antidumping — forordning (EØF) nr. 2423/88 — calciummetal — fortsættelse af en antidumpingundersøgelse — kontradiktion — samme vare — skade — Fællesskabets interesse — begrundelse — magtfordrejning — påstand om, at en forordning om antidumping ikke kan gøres gældende over for en importør«

Rettens dom (Femte Udvidede Afdeling) af 15. oktober 1998 II - 3944

Sammendrag af dom

1. *Annulationsøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, der berører dem umiddelbart og individuelt — forordning om indførelse af antidumpingtold — importør og bruger af produktet*
(EF-traktaten, art. 173, stk. 4)
2. *Annulationsøgsmål — annullationsdom — retsvirkninger — følger af annullationen af en forordning om indførelse af antidumpingtold — ugyldighed af retsakter i forbindelse med den administrative procedure, som ikke er blevet berørt af annullationsdommen — foreligger ikke — fortsættelse af undersøgelsen — lovlighed — periode, der skal tages i betragtning — institutionernes skønsbeføjelse*
(EF-traktaten, art. 176)

3. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod dumping — antidumpingprocedure — aktindsigt — meddelelse af ikke fortrolige sammenfatninger — uregelmæssigheder, der ikke har forhindret vedkommende i at få kendskab til indholdet af dokumenter med henblik på at kunne fremføre sine bemærkninger*
(Rådets forordning nr. 2423/88, art. 7, stk. 4, litra a), og art. 8]
4. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod dumping — skade — den berørte fællesskabsproduktion — samme vare — institutionernes skønsbeføjelse — basisprodukter — hensyntagen til de endelige brugeres præferencer — hensyntagen til konkurrencesituationen mellem de produkter, hvori basisproduktet indgår — ingen skønsfejl*
(Rådets forordning nr. 2423/88, art. 2, stk. 12, og art. 4, stk. 1 og 4)
5. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod dumping — institutionernes vurdering af Fællesskabets interesser — domstolskontrol — grænser — elementer, der skal tages i betragtning — situation, som ligger efter vedtagelsen af forordningen om fastsættelse af antidumpingtold — udelukket — ikke fordrejet konkurrence inden for fællesmarkedet*
(EF-traktaten, art. 3, litra g); Rådets forordning nr. 2423/88, art. 12, stk. 1)
6. *Institutionernes retsakter — begrundelse — pligt — rækkevidde — forordninger om indførelse af antidumpingtold*
(EF-traktaten, art. 190)
7. *Fælles handelspolitik — beskyttelse mod dumping — anvendelse af Fællesskabets retsforskrifter — importør fritaget for betaling af antidumpingtold — betingelser — ikke forskelsbehandling*
(Rådets forordning nr. 2423/88)

1. Selv om forordninger om antidumpingtold bedømt i forhold til traktatens artikel 173, stk. 2, efter deres art og rækkevidde er almengyldige, idet de finder anvendelse på de pågældende erhvervsdrivende i al almindelighed, kan det ikke udelukkes, at bestemmelserne berører visse erhvervsdrivende individuelt.

Som umiddelbart berørt skal anses den erhvervsdrivende, der — idet vedkommende er den vigtigste importør og endelig bruger af det produkt, der er genstand for antidumpingforanstaltningen — des-

uden godtgør, at hans erhvervsmæssige aktiviteter i meget vidt omfang afhænger af importen, og at de i væsentlig grad påvirkes af den anfægtede forordning på grund af det begrænsede antal producenter af det pågældende produkt og det forhold, at han har vanskeligheder ved at opnå forsyninger hos den eneste fællesskabsproducent, som er hans hovedkonkurrent, for så vidt angår det forarbejdede produkt.

Alle disse omstændigheder skaber nemlig en sådan særlig situation, at vedkom-

mende i forhold til den pågældende foranstaltning adskiller sig fra alle andre erhvervsdrivende.

2. Ifølge traktatens artikel 176 skal den pågældende institution drage passende konsekvenser af en annullationsdom. For at efterkomme dommen og opfylde den fuldt ud, skal institutionen ikke blot tage hensyn til dommens konklusion, men også til de præmisser, som har ført til domskonklusionen, og som danner det fornødne grundlag for denne.

For så vidt angår en retsakt, hvorved en administrativ procedure, der omfatter flere faser, afsluttes, indebærer dens annullation ikke nødvendigvis annullation af hele den procedure, der gik forud for vedtagelsen af den anfægtede retsakt, uafhængigt af annullationsdommens begrundelse, materielt eller proceduremæssigt.

I forbindelse med en antidumpingprocedure, hvor annullationen af en forordning om fastsættelse af den pålagte told er baseret på den konstatering, at institutionerne ikke har foretaget en korrekt fastsættelse af den skade, som fællesskabsproducenten har lidt, berøres de forudgående foranstaltninger, som har ført til annullation af nævnte forordning, og herunder indledningen af proceduren i henhold til artikel 7, stk. 1, i grundforordning om antidumping nr. 2423/88, ikke af den ulovlighed, som Domstolen har konstateret.

Under disse omstændigheder kan Kommissionen lovligt genoptage proceduren på grundlag af samtlige de retsakter vedrørende proceduren, der ikke berøres af annullationsdommen, og når dumpinggen fortsætter, kan Kommissionen samtidig gennemføre en ny undersøgelse vedrørende en anden referenceperiode. Kommissionen overskrider herved ikke den vide skønsmagt, som institutionerne råder over ved fastsættelsen af den periode, der skal tages i betragtning, med henblik på konstateringen af en skade i forbindelse med en antidumpingprocedure.

3. I forbindelse med en antidumpingprocedure kan uregelmæssigheder i forbindelse med Kommissionens meddelelse af ikke fortrolige sammenfatninger i henhold til artikel 8 i grundforordning om antidumping nr. 2423/88 kun udgøre en sådan krænkelse af processuelle rettigheder, som kan begrunde annullation af forordningen om fastsættelse af antidumpingtold, såfremt vedkommende ikke har haft et tilstrækkeligt kendskab til dokumentets eller dokumenternes væsentlige indhold, og derfor ikke på effektiv måde har kunnet give udtryk for sit synspunkt vedrørende deres rigtighed eller relevans.
4. Institutionerne har et vidt skøn, når de skal afgøre, hvad der er »samme vare« i henhold til artikel 2, stk. 12, i grundforordning om antidumping nr. 2423/88. De kan således lægge til grund, at et fællesskabsprodukt og et produkt, der er genstand for dumping, udgør samme vare, selv om der findes fysiske, tekniske eller

andre forskelle, der begrænser de endelige køberes anvendelsesmuligheder.

Basisproduktens ensartethed, dvs. deres substituerbarhed, skal måles under særlig hensyntagen til de endelige brugeres præferencer.

Til gengæld er det ikke tilstrækkeligt at undersøge præferencerne hos forarbejdningsevnevirksomhederne, der af tekniske eller økonomiske grunde kan foretrække ét basisprodukt frem for et andet, men der skal ligeledes ske en undersøgelse af, om de produkter, hvori basisproduktet indgår, er i indbyrdes konkurrence eller ej.

I et sådant tilfælde kan nemlig en forøgelse af efterspørgslen af det importerede basisprodukt som følge af dumping bevirke et fald i prisen på det forarbejdede produkt på Fællesskabets marked. Denne situation kan medføre en formindskelse af efterspørgslen af det produkt, der er forarbejdet på grundlag af basisproduktet med oprindelse i Fællesskabet, hvilken formindskelse kan fremprovokere en skade for fællesskabsproducenten.

5. Såfremt der foreligger en skade som følge af dumping, forudsætter afgørelsen af

spørgsmålet om, hvorvidt Fællesskabets interesser gør handling påkrævet, en bedømmelse af komplekse økonomiske forhold, og den judicielle kontrol af denne vurdering må begrænses til en kontrol af, at procedurereglerne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, der er lagt til grund for det anfægtede valg, er rigtige, at der ikke foreligger et åbenbart urigtigt skøn, og at der ikke foreligger magtfordrejning. Denne kontrol skal kun vedrøre de oplysninger, som institutionerne er i besiddelse af ved vedtagelsen af den anfægtede forordning.

Når der foreligger dumping med hensyn til et basisprodukt, der er forarbejdet inden for Fællesskabet, og når institutionerne på grundlag af de oplysninger, som de er i besiddelse af, har fundet, at pålæggelsen af antidumpingtold ikke i sig selv har til virkning at forhindre importen af dette produkt, har de ikke overskredet deres skønsmæssige beføjelser ved at antage, at den omtvistede antidumpingtold ikke på Fællesskabets marked kan skabe en situation, der er i strid med konkurrenceretten.

Pålæggelsen af en sådan told kan ikke anfægtes alene med den begrundelse, at den vil have til følge, at de forarbejdningsevnevirksomheder, som konkurrerer med fællesskabsproducenten på området for forarbejdede produkter, vil forsvinde, eftersom den konkurrencemæssige ulempe, som disse virksomheder lider, er afhængig af deres højere fremstillingsomkostninger.

Eftersom gennemførelsen af en ordning, der som anført i traktatens artikel 3, litra g), sikrer, at konkurrencen inden for fællesmarkedet ikke fordrøjes, har som væsentligste formål at muliggøre en rigtig allokering af de økonomiske ressourcer, kan man ikke begrunde fjernelsen af økonomisk levedygtige virksomheder for at sikre opretholdelsen af en virksomhed, der har højere produktionsomkostninger. Desuden er formålet med antidumpingreglerne at opretholde loyale konkurrencevilkår for de forskellige produktionssektorer, når de lider skade som følge af dumpet import.

6. Den begrundelse, som kræves i henhold til traktatens artikel 190, skal klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den fællesskabsmyndighed, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, og således at Fællesskabets retsinstanter kan udøve deres kontrol.

Det kræves dog ikke, at begrundelsen for forordningerne specificerer de ofte meget talrige og komplicerede faktiske og retlige

detaljer, som omfattes af forordningerne, når de falder inden for systematikken i den helhed, hvori de indgår.

For så vidt nærmere angår begrundelserne til forordninger, hvorved der indføres antidumpingtold, har institutionerne som udgangspunkt ikke pligt til at besvare klager, som er indgivet i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17 af importører af det produkt, der er genstand for antidumpingtolden, og som er støttet på fællesskabsproducenters eventuelle overtrædelse af traktatens konkurrenceregler. Det er tilstrækkeligt, at institutionernes tankegang i forordningerne fremgår klart og utvetydigt.

7. Ingen bestemmelser i grundforordning om antidumping nr. 2423/88 forbyder udtrykkeligt, at en bestemt importør fritages for at betale antidumpingtold. Imidlertid er såvel reglerne i artikel 8, stk. 2, i aftalen om anvendelsen af artikel VI i GATT som fællesskabsrettens almindelige principper til hinder for, at der sker forskelsbehandling i forbindelse med opkrævningen af antidumpingtold. Den vide skønsmargen, institutionerne har, kan ikke fritage dem for at overholde dette princip.